

REVISTA LITERARĂ

LECTURI
TAIFASURI
STĂRI DE SPIRIT

LBRIS

We know
books

APARE SUB EGIDA UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA

EDITORIAL

3 AUREA MEDIOCRITAS

„Atunci când majoritatea premiilor sunt opera omnia înseamnă că (1) există o imensă literatură în apogeu care necesită a fi premiată și (2) masele de premiați de acest tip devin tăcute, discrete, și se pierd din prim-planul acțiunilor literare cotidiene. Migrează subtil în mit. Se îndepărtează de bătălia pentru gloria zilei.”

5 SÎMONA ANTONESCU
OSPĂȚUL LA ROMÂNI

„În paginile cărților găsim (și putem lăsa, la rândul nostru) gusturi autentice românești, pașii unor ritualuri de demult, inclusiv însemnătatea lor, aromele mirodeniilor de odinioară, ceremonii la ospete și chiar rețete ale unor bucate tradiționale. Atunci când vor avea nevoie de ele, înaintașii le vor găsi aici, fără să fim nevoiți să apelăm astăzi la metode drastice care să înfrâneze curiozități tinerești.”

13 OVIDIU PECICAN
FÂNTÂNA TRECUTULUI ESTE ABISALĂ,
SPUNEA THOMAS MANN

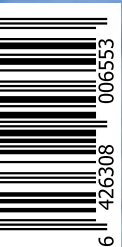
„Pentru cei care știu istoria din manuale, cu discursul său triumfalist sau consolator, menit să educe, să inspire, mai mult decât să analizeze critic trecutul, „istoria care nu se învață la școală” este cea care aduce noutăți, schimbă cele știute în constelații de fapte mai recent revelate ori înțelese altminteri. Fântâna trecutului este abisală, o spunea Thomas Mann în prologul la Iosif și frații săi. Mereu se mai relevă ceva, mai iese un detaliu la iveală și așezarea stelelor pe firmament devine altfel...”

73 DÎNU FLĂMÂND
LA FRONTIERA NOPTII. FRATELUI LOBO ANTUNES

„Lacrimile prietenilor te lasă vag și perplex în confuza peșteră unde intangibil și ție și nouă ai devenit acum unul din personajele tale în universul oniric al scrisului tău întrucât capriciul unui destin meschin a lovit mortal chiar organul tău cel mai creativ – oribilă și inexplicabilă risipă de bogăție...”

75 VAGN REMME LARSEN
ACESTA SUNT EU

„Vagn nu vrea să facă nimic, cămașa cu mânecă scurtă e ridicată, spatele lui e albastru și galben cu urme negre de pământ, chiar aici, la marginea satului Hvam Mejeriby, parcă acasă e infinit de departe, indiferent dacă e în viitor sau undeva de cealaltă parte a digurilor.”

EDITORIAL

- 3 **Aurea mediocritas** • Adrian Lesenciuc

EVENIMENT

- Festivalul Vin la Munte**
(Ediția a VIII-a, 21-22 iulie 2025)
- 5 **Ospățul la români** • Simona Antonescu

DIALOGURI LIBRIS

- 13 **Fântâna trecutului este abisală, spunea Thomas Mann. Interviu cu Ovidiu Pecican** • Interviu realizat de Romeo Couți

PROZĂ

- 18 **Sat cu monstru** • George David
- 22 **Requiem pentru Eleonora** • Irina Holca

POEZIE

- 26 **Silviu Dutescu**
- 28 **Daria Mihalache**

DIALOGURI LIBRIS

- 31 **Teatrul este casa în care sufletul meu respiră - Interviu cu Ionel Cugia, actor la Teatrul Național „Sterija” din Vârșeț** • Interviu realizat de Claudia Motea

CRONICĂ LITERARĂ

- 37 **Timp și natură umană: Gheorghi Gospodinov și George Cornilă** • Rodica Bretin

ESEU

- 41 **Frumosul în lumea lui Cosmin Neidoni** • Cristian Muntean

- 43 **Roșu, sentimentul unui sfârșit** • Alina Mușina

CRONICĂ LITERARĂ

- 45 **Cezar Boghici: Sacrul și imaginarul poetic românesc din secolul al XX-lea; Arhipelag. Pagini de critică și comparatistică literară** • Adrian Lesenciuc
- 49 **Ionel Simota: Pietrele care nu tac** • Cristian Muntean
- 52 **Gelu Diaconu: Viața mea în 1984** • Codruț Constantinescu
- 55 **Elsa Dorval Tofan: Hazardul aparițiilor** • Iulian Cătălu
- 58 **Luminița Giurgiu: Această tandrețe** • Laurențiu-Ciprian Tudor

ARTISTUL PLASTIC

- 60 **Rodica Fleșariu Marinescu**

LITERATURA UNIVERSALĂ

- 64 **Defne Suman: Tăcerea Șeherezadei** • Rodica Bretin
- 67 **Glendon Swarthout: Binecuvântați animalele și copiii** • Anca Ianchiș
- 70 **António Lobo Antunes: Fado Alexandrino** • Adrian Lesenciuc
- 73 **La frontiera nopții** • Dinu Flămând
- 75 **Vagn Remme Larsen** • Traducere: Flavia Teoc

REDACȚIA

Director onorific:
Redactor-șef:
Secretar de redacție:
Redactori:

Doru Munteanu
Adrian Lesenciuc
Laurențiu-Ciprian Tudor
Iulian Cătălu
Cristian Muntean
Anca Ianchiș

Corectură:
Design • Tehnoredactare:

Redacția
Irinel Merlușcă

PENTRU COMENZI ȘI ABONAMENTE:

EDITURA CREATOR S.R.L.

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România
e-mail: contact@edituracreator.ro
www.edituracreator.ro
tel.: 0720 539533

LIBRĂRIA „ȘT. O. IOSIF”

Str. Mureșenilor. Nr. 14, Brașov, România
E-mail: office@libris.ro
Tel.: 0268 477799

AUREA MEDIOCRITAS

Indemnul spre cumpătare al lui Horațiu, unul dintre poeții cei mai importanți ai „epocii augustane”, sugerează virtuțile căii de mijloc, modestia și frumusețea traiului moderat, departe de măririle unei vieți citadine luptând pentru gloria trecătoare a zilei. *Aurea mediocritas*, îndemnul desprins din oda horațiană, nu se potrivește aproape deloc vieții literare autohtone de azi. Pe de o parte nu face casă bună cu multitudinea de oglinzi mediatice proiectate să reflecte cele mai ne semnificative încercări de ieșire din liniștea și fericirea traiului fără excese: Facebook, Instagram, TikTok și multe altele. Pe de alta, nu se potrivește nici măcar cu aerul poeziei lui Horațiu, cu acel horațianism care propune un cadru intimist, meditativ și consolant, departe de biografismul exagerat, futil în esență, dar supraîncărcat de importanța răsfrântă în intervalele de expunere Pop Art proiectate de Andy Warhol. Nu în ultimul rând, dictonul poetului latin nu atinge nici măcar organizarea societății scriitoricești în ansamblu. Există un soi de abandon al mediei, majorității, normei care ține pe de o parte de excesele postmodernității, iar pe de alta de o neașezată organizare. Postmodernitatea a fixat și expus îndeobște marginea, marginalul, excepția, limita, fragmentul, discontinuitatea. Media și norma – ale majorității fiind – nu sunt tocmai calea aurită a expresiei horațiene. Postmodernismul subversiv nu se concentrează pe această medie sterilă, pe această normalitate lipsită de excese, pe această normă incapabilă să satisfacă excepția. Dar nu

ADRIAN LESENCIUC
REDACTOR-ȘEF

Este poet, prozator și eseist. S-a născut în Câmpulung Moldovenesc, la 21 august 1975. Este profesor universitar abilitat. A debutat editorial cu volumul de versuri *Antifilosofia* (1998). A colaborat la publicațiile *Tribuna*, *România literară*, *Steaua*, *Caiete silvane*, *Apostrof* ș.a. Din 2013 este președintele filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România, al cărui membru este din 2000. I-au fost publicate numeroase volume de versuri, studii de critică și istorie literară, precum și romane. Pentru *Cimitirul eroilor*, a primit Premiul „Cartea Anului” la Colocviul Romanului Românesc, Alba-Iulia (2018). Romanul *Limbile vântului* a fost nominalizat la Premiile Uniunii Scriitorilor din România pe anul 2018. Romanul *Cimitirul eroilor*, tradus în franceză de Raymond Clarinard și Iulia Badea-Guérinée și publicat la Les Éditions Bleu et Jaune din Paris, a fost nominalizat la premiul Salon du livre de Chaumont. (Corint)

ca efect al organizării postmoderne, fragmentare și nesistematizate, societatea scriitorilor se îndepărtează de virtuțile dictonului latin, ci dintr-o moștenită și din comoditate neîmlocuită cutumă care presupune a evidenția și premia mai ales extremitatea cvasisterilă a generațiilor și pe cea juvenil-tumultuoasă de la celălalt capăt. Majoritatea premiilor sunt fie premii *opus primum*, fie *opera omnia*. Mai ales *opera omnia*. Cu alte cuvinte, la limita filonului creativ, înainte de a se închide exploatarea acestuia, societatea decide să aducă un ultim omagiu antum unui mare scriitor. Absolut lăudabil. Normal și de bun simț. Dar atunci când majoritatea premiilor sunt

■ Pinii Romei ▶ Rodica Fleșariu Marinescu

opera omnia înseamnă că (1) există o imensă literatură în apogeu care necesită a fi premiată și (2) masele de premiați de acest tip devin tăcute, discrete, și se pierd din prim-planul acțiunilor literare cotidiene. Migrează subtil în mit. Se îndepărtează de bătălia pentru gloria zilei. Pe de altă parte, multiplele premii de debut ridică miza tinerilor (sau mai puțin tinerilor), făcându-i să creadă că dacă nu există la premiere (aproape) nimeni altcineva decât ei și cei premiați pentru ultima dată, înseamnă că generațiile de mijloc ori nu există, ori sunt slabe. Am întâlnit critici și istorici literari indignați de tupeul tinerilor clamând celebritatea de la primul volum, fără a fi conștienți că această celebritate iluzorie le-a fost conferită chiar de ei. În Occident, majoritatea premiilor literare sunt adresate

clasei de mijloc (în ceea ce privește vârsta și capacitatea creatoare), scriitorilor activi și cu potențial de a produce în continuare literatură de înalt nivel. La noi există două categorii de premii, pentru extremele vârstelor, omițându-se aproape complet activitatea celor din mijloc. Probabil că meteahna e veche, pentru că dacă e să rezumăm cauzele conflictului dintre Macedonski și *Juni-mea* la una singură, aceasta e simplu de explicat: nemaisăturându-se de glorie, Alecsandri a acceptat să fie premiat de Academie, în detrimentul masei de scriitori activi, tăcuți și nesemnificativi din acest punct de vedere, care nu puteau avea acces la o asemenea expunere. Mai grav e că la noi există laureați ai premiilor de tip *opera omnia*, onorați și cu titluri de cetățeni de onoare și cu medalii, ordine și virtuți, abia trecuți de cincizeci de ani, extrem de activi (în special în propriile edituri și reviste), care nu vor să schimbe perspectiva, adică să contribuie la mutarea accentului pe masa de scriitori fără șanse la premiu din neajuns de vârstă. Acești laureați pentru întreaga operă continuă să publice an de an și să se bată la tot felul de numeroase alte premii, unele tot *opera omnia*, suficient de importante cât să replice gloria din excepționala proiecție Pop Art a lui Andy Warhol. Horațiu nu poate să placă în asemenea condiții – nici măcar conceptul de *middle class* în literatură nu mai poate prinde –, iar dictonul *Aurea mediocritas* nu capătă sens decât ca *Mediocritas aureorum*.

FESTIVALUL VIN LA MUNTE

(Ediția a VIII-a, 21-22 iulie 2025)

Hristos (Corint) și *Critica de direcție, vol. II și III* (Junimea), Alexandru Maroiu, *Nunta (Pastel)* și Ionel Simota, *Pietrele care nu tac* (Eurocarpatica). În același cadru a fost prezentat de Irinel Merlușcă, Anca Ianchiș și Rodica Bretin numărul 2 al revistei literare Libris. În cea de-a doua zi a festivalului ai fost invitați să conferențieze scriitorii Simona Antonescu, *Ospățul la români*, având la bază documentarea pentru romanele sale istorice, respectiv Răzvan Voncu, *Vinul și literatura*, plecând de la recenta ediție a doua a lucrării *O istorie literară a vinului în România* (Spandugino).

OSPĂȚUL LA ROMÂNII

SIMONA ANTONESCU

s-a născut la Galați în 1969. A debutat în 2015 cu romanul *Fotografatul Curții Regale*, câștigător al Concursului de Debut al Editurii Cartea Românească/Polirom și al Premiului de Debut al Uniunii Scriitorilor din România și finalist la Festival du Premier Roman de Chambéry. A mai publicat romanele *Darul lui Serafim* (2016, 2020), *Hanul lui Manuc* (2017, 2018), *Ultima cruciadă* (2019), distins cu Premiul Cartea Anului 2019 de Filiala Brașov aUSR, *În umbra ei* (2021, 2024) și *Chiajna din Casa Mușatinilor* (2023), care a obținut în 2024 Premiul pentru Proză al *Ziarului de Iași*, Premiul Radio România Cultural, categoria Proză, și Premiul Cartea Anului 2024 acordat de Filiala Brașov aUSR. (Polirom)

We know
books

3
2025

LIBRIS
REVISTA LITERARA

În perioada 21-22 iunie 2025 s-a desfășurat la Hotel Kronwell din Brașov cea de-a VIII-a ediție a Festivalului *Vin la Munte*, organizat de Le Sommelier D'pôt în parteneriat cu Design For Your Business și cu numeroase companii și instituții locale, inclusiv cu Filiala Brașov a Uniunii Scriitorilor din România și cu grupul de firme Libris/ Editura Creator. Evenimentul a fost deschis de primarul Municipiului Brașov, George Scripcaru, președintele Camerei de Comerț și Industrie Brașov, Silviu Costea și președintele Organizației Somelierilor din România, Daniel Buichir. În prima zi a festivalului au avut loc un recital de poezie susținut de Hanna Bota, Alina Caraghin, Adrian Lesenciuc, Corina Mihai, Daria Mihalache, Cristian Muntean, Cezara Răducu, Ionel Simota și Răzvan Voncu, respectiv o trecere în revistă a aparițiilor editoriale recente: Hanna Bota, *Să spui sau să nu spui* (Polirom), Rodica Bretin, *Tigrii visează în culori* (Editura pentru Artă și Literatură), Iulian Cătăluși *Miracolul realismului magic latinoamerican și universal* (Eikon), Adrian Lesenciuc, *Limba lui*

Umbilă vorba că firea adevărată a omului se vede atunci când el șofează, că volanul scoate la iveală cele mai ascunse trăsături de caracter. Cred că se vede însă mult mai bine la ospete. Cred că atât gazda cât și oaspetele pot fi citiți cu acuratețe pe parcursul acestui fenomen care înglobează în el bucuria de a împărtăși, sinceritatea și inima deschisă, bonoma gurmanderie și acea înțelepciune socială care te îndeamnă să savurezi gusturi și arome, în timp ce meditezi la adevăratul sens al noțiunii de pace.

Știm cu toții că arta culinară a fost de-a lungul vremii mai conservatoare decât religia sau limba, rezistând în timp cuceririlor, colonizărilor, migrațiilor și tuturor evenimentelor care modelează viețile popoarelor. Explicația stă în felul în care deprindem obiceiurile culinare în copilărie, adică emoțional. Astfel, clătitele buncii ne vor defini pentru totdeauna de-a lungul vieții, ciorbele cu tarhon îi vor face mândri pe unii că sunt ardeleni, iar niște pârhoale adevărate, cu morcov ras și mărar, îi vor face mândri pe alții că sunt de la Moldova. Fiecare a crescut cu ele, bucatele acestea ne reprezintă, fac parte din ceea ce suntem.

Cultura culinară însă nu se referă numai la bucătărie și stricta alimentație, ci cuprinde și aspecte istorice și sociale legate de mâncare, asociind tradiții, credințe și idei într-un cumul care devine astfel un reper cultural al identității naționale. Românii sunt cei care te primesc cu brațele deschise, te așază la masă, scot vinul de la pivniță și coboară șunca din pod. La români vei găsi masa așternută cu față de masă albă și vei fi întrebat despre tine, despre drumul până aici, despre ce te-a bucurat sau te-a uimit pe drum, iar pentru neajunsuri ori îngrijorări vei primi oferte de ajutor pe loc.

Este mai mult decât o simplă așezare la masă cu scopul de a hrăni. O numim ospete, cu un cuvânt care face parte din seria de cuvinte românești intraductibile, ca dorul sau doina. Ospățul

este unul dintre cele mai vechi obiceiuri din cultura românească, înglobând în el atât ritualul de primire, cât și împărtășirea cu oaspetele a vieții colectivității, integrarea în viața afectivă a gazdelor, o grijă față de noul sosit care este cea mai curată reflectare a modului în care ar trebui primit Iisus, dacă ar bate la ușă.

Această asociere pe care românii o fac între ospete și îndemnul creștinesc conduc către aspectele sacre atribuite mâncării: mă gândesc aici la colivă - un alt cuvânt intraductibil prin simplul fapt că nici mâncarea nu există în altă parte - la bucatele de post, mielul de Paște sau cozonacii de Crăciun, pe care bunică mea, probabil ca toate bunicele celor de față, îi închina mai înainte să-l lase la dospit, adâncind în aluat patru gropițe, cu degetele împreunate. Mă gândesc la magicul desert al zilelor de post din perioada Crăciunului, pelincile Lui Iisus, coapte direct pe plită și uscate sus, pe dulap, apoi clădite în turnulețe moi și parfumate, cărora toată această preparare ritualică le adăuga în fiecare an o undă de mister.

Latura istorică a culturii culinare, oglindind diferitele atingeri cu alte popoare și permițând datări interesante în funcție de momentul apariției unor influențe în gastronomia românească, poate aduce în același timp și bucuria unor mici revelații, cum ar fi descoperirea la Brașov, de către profesorul Nicolae Sulică, a jurământului pe pâine și sare. Într-un discurs ținut la Liceul Andrei Șaguna în anul 1902, domnul profesor vorbește despre o veche formulă de jurământ pe pâine și sare, Formula Jurandi Valacika, provenind din secolul al XVIII-lea. Discursul a fost publicat în anuarul școlii, iar Gazeta Transilvaniei din 29 mai 1902 consemnează studiul, vorbind despre „invocarea pitei și a sării ca reminiscență de la străbunii noștri romani”.

Întâmpinarea cu pâine și sare este, în cazul multor popoare, semn de acceptare în casă, între granițele sigure, care oferă protecție, dar și de respect pentru cel care ne calcă pragul. Simbolistica acestor două elemente este însă mai vastă, pentru că sarea reprezenta și o monedă puternică, iar oferirea ei

era o demonstrare a forței gazdei, un fel de etalare a solvenței din care oaspetele trebuia să înțeleagă că ușa îi este deschisă din bună-voință, nu din slăbiciune. Despre simbolistica pâinii, trup al lui Hristos, nu mai este cazul să vorbim, aceasta este binecunoscută – pâinea reprezintă caracterul sacru al vieții, hrana primordială, pacea și belșugul.

Astăzi, când schimburile culturale se fac mult mai ușor decât în epocile trecute, iar călătoriile facilitează testarea gastronomiilor diferitelor țări prin care ajungem în vacanțe, se vorbește tot mai des despre conceptul de identitate culinară regională. El pare să fie necesar într-o Europă care se dorește tot mai omogenă, într-o societate cu o curiozitate sănătoasă în ceea ce privește testarea simțurilor. Ne place să gustăm, vrem să știm cum miros și ce textură au bucatele originale: pizza făcută în Napoli, musaca mâncată chiar în Grecia sau gazpacho în Andaluzia. Pe mesele românilor, la cina zilnică, se găsește adesea mâncare italiană, chinezească sau thailandeză. Nu putem nega că apare astfel riscul pierderii bucătăriei tradiționale. Pe de altă parte, nu putem cădea nici într-o altă extremă, intransigența de a găti sau căuta strict bucate tradiționale românești. Ar fi o dovadă inutilă de intoleranță, într-o lume care are atât de multă nevoie de înțelegere și de acceptarea diferențelor.

În acest punct intervine literatura, propunând o soluție pașnică, poate nu în totalitate eficientă, dar cu siguranță parte din marea soluție a păstrării identității culinare naționale. În paginile cărților găsim (și putem lăsa, la rândul nostru) gusturi autentice românești, pașii unor ritualuri de demult, inclusiv însemnătatea lor, aromele mirodeniilor de odinioară, ceremonii la ospete și chiar rețete ale unor bucate tradiționale. Atunci când vor avea nevoie de ele, înaintașii le vor găsi aici, fără să fim nevoiți să apelăm astăzi la metode drastice care să înfrâneze curiozități tinerești.

Voi oferi două exemple din propriile mele cărți. În *Hanul lui Manuc* am imaginat câteva momente în care cunoscutul negustor și diplomat întrupea negoci-

erile de pace, care durau de luni de zile și nu reușeau să depășească un punct critic, poftind delegațiile străine la masă, astfel încât bucatele să potolească umorile trupurilor și ambițiile minților, aromele să îndulcească spiritul războinic, iar înțelegerea să poată coborî printre diplomați. A fost o ocazie să amintesc de tocănițe aduse în blide de lut, ciorbe drese cu ou și smântână, tipsii pline cu mizilicuri (ghiudemuri, sardele de la putinică și feliuțe de pastramă), cu tochituri moldovenești și vinuri rubinii sau aurii, aduse în căni smălțuite. Toate acestea erau trimise de Manuc la mese pe jumătate ascunse sub ștergere roșii, oferind mai întâi numai spectacolul aromelor, prezentarea aceasta având rolul de a stârni curiozitatea și imaginația consulilor și generalilor.

În *Chiajna din Casa Mușatinilor* am introdus un obicei medieval – menestrelul ospățului – și o rețetă veche, ciobănească – miei copti o zi întregă în pământ. Menestrelul ospățului, cel care povestea bucatele, este un obicei păstrat astăzi mai degrabă involuntar – este vorba despre gazdele acelea care, în timp ce învârt carnea pe grătar, istorisesc despre amestecul de condimente secret al familiei, vreo taină mare cum ar fi păstrarea cărnii în bere peste noapte, iar destăinuirea este semn de mare încredere și de acceptare a oaspeților în cercul de prieteni. Redau mai jos fragmentul din capitoul Nunta Chiajnei.

În vreme ce oaspeții își stârneau foamea cu mizilicuri, felurite soiuri de pește stropite cu must de naramză acră și jumări din zeci de ouă în care fuseseră puși cucunari stătuți amoiu și măghiran pisat, afară se pregătea aducerea la mese a mieilor copti o zi întregă în pământ. Argații începuseră să îndepărteze jarul rămas din rugul mistuit și să curețe pământul de sub el. Acolo, în gropi, se aflau șapte miei pe care un menestrel iscusit îi povesti, atunci când fură aduși la masă:

- Am jupuit noi mieii, i-am curățat și i-am spălat, apoi i-am

VAGN REMME LARSEN

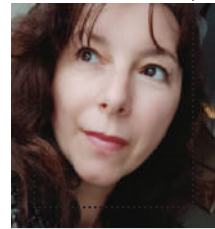

VAGN REMME LARSEN este editor și redactor-șef la editura EM și la revista literară uDkAnt. A fondat editura EM în 2020 și de atunci a fost forța motrice din spatele dezvoltării editurii. Remme deține o licență în studii literare de la Universitatea din Copenhaga și își îmbină cunoștințele literare cu experiența practică de autor, publicând el însuși mai multe romane și culegeri de povestiri scurte. În 2018, a preluat rolul editorial la revista „Udkant”, unde lucrează pentru promovarea literaturii daneze.

FLAVIA TEOC

s-a născut la 13 mai 1971, în Cluj-Napoca.

Poetă, prozatoare, eseistă, traducătoare. Absolventă de studii universitare (licență și master) în filosofie, Doctorat în filologie. A debutat cu versuri în 1989 la *Steava* și a publicat primul volum de versuri, *Înzeire*, în 1992. A publicat, printre altele, volumele de versuri *Semn către cetate* (1994), *Din casa lui Faust* (1998), *Brațul pierdut* (2001), *Fiord* (2014), romanul *Kyrie Lex* (2009) și studiul *Limbaajul poeziei scaldice* (2017). A tradus din Naim Araidi, Claus Ankersen, Snorri Sturluson și Allan Lillelund și a alcătuit o antologie de poezie română în limba daneză. Locuiește la Aarhus.

ACESTA SUNT EU

Copilul nu poate părăsi satul, copilul este satul și toate întâmplările satului sunt povestite în copil, prin urmare satul este un labirint pe care copilul îl cară constant după el și din care nu poate scăpa.

***

Omul violet apare noaptea în sat,
are un corp mic, brațe foarte subțiri, mâini
și picioare mari,
un cap mare pe un gât subțire
și ochi care îl înghit pe Vagn
Vagn nu poate respira,
lovește cu brațele și picioarele, rupe
păturile
la picioarele patului stă omul violet cu
buzele mari,
și nasul mare, privindu-l, Vagn vrea să fugă

■ Roma, Cartierul Coppedè ▶ Rodica Fleșariu Marinescu

din trupul lui, se răsuțește și se aruncă
în pat,
dar omul violet rămâe acolo, privindu-l
Vagn îl lovește cu piciorul și nu poate
respira, iar apoi pereții încep să se
încline,
cad peste el, îl zdrobesc pe Vagn în pat,
omul violet
de la picioarele patului pașește
peste zid, îi calcă pieptul lui Vagn,
care stă nemișcat, respirând ca o mașină

***

Vagn are rucsacul său verde și galben
pe umeri, simte ceva tare în stomac,
este ceva acolo, în lumina soarelui în
pielea palidă
aproape că poate vedea ce e acolo,
un întuneric sau o piatră, nu știe ce
să facă cu ea, piatra aceea crește și
în cele din urmă iese din stomacul său,
rece și lipicioasă,
Vagn pune piatra în rucsac, dar în
curând nu mai este
loc nici acolo, adună pietrele
în grămezi, și în scurt timp sunt pietre
peste tot în jurul lui.

***

Mă uit la Vagn, îl văd cu pantalonii lui
scurți cu dungi roșii
pe margini, mă uit la trupul lui mic,
vrea să-i spună cuiva, vrea ca cineva să
facă ceva,
e greu să vorbești despre asta cu
cineva, stă întins
pe marginea digului, mă uit la el, e
liniștit,
acum nu se întâmplă nimic, s-a
întâmpat deja,
Vagn nu vrea să facă nimic, cămașa cu
mâneacă scurtă
e ridicată, spatele lui e albastru și
galben
cu urme negre de pământ, chiar aici, la
marginea satului Hvam Mejeriby,
parcă acasă e infinit de departe,
indiferent dacă e în viitor sau undeva
de cealaltă parte a digurilor.

Vagn Remme Larsen

*fragment din volumul „Her er jeg” („Acesta
sunt eu”), Forlaget Brændpunkt, 2021*

traducere din limba daneză